

висѣше кожата кисия за тютюнъ. До нея кехлибарени брое-
ници. Това бѣше неговото облѣкло, наката му.

Срѣща съ Келешъ Асанъ на пѣтя къмъ монастиря.

Сега имаше той, какво да обере отъ монастирджиитѣ: тѣ имаха и коне, съ които да отвлѣче плячката, ако останѣха тѣ на неговата милость.

Нико се разположи съ петина другари край самия пѣтъ. Сѣкиритѣ държеха до себе си. Останалитѣ десетина души се потулиха на нѣколко крачки задъ дебели буки.

Не мина и половинъ часъ, Келешъ Асанъ се спускаше вече отъ върха на хълма къмъ тѣхъ. Като ги зърна, той не измѣни лице, не се изненада. Не се почудиха и другаритѣ му. Когато бѣ вече на десетина крачки отъ нашитѣ хора, той имъ се усмихна. Чорбаджи Нико и другитѣ скочиха, изправиха се и застанаха стройно съ сѣкири въ лѣва ржка. Съ дѣсна ржка направиха темане (поздравъ) и се поклониха. Никога нашитѣ не бѣха виждали Келешъ Асана тъй